

«Була собі бабуся Гася...» (1891)

Глібов Леонід Іванович

Була собі бабуся Гася;
Гладуху добре всякий знав...
Якась чудна вона вдалася,
І досі я не розгадав.
Як прийде,— люди врозтіч скачуть,
І трусяться, як загуде;
А як немає довго,— плачуть
І виглядають, чи не йде?
Пішов я раз по польовниці,—
Ще змалечку я був їдок:
Весь день збираю у травиці —
Одну у глечик, дві в роток.
Дивлюсь — до мене суне Гася...
Ну, чуба, думаю, намне!..
І відкіля вона взялася?
Неначе стерегла мене.
Підняв я поли, чимчикую,
Вона ж за мною навздогін;
От-от настигне... близько, чую...
Я до баштанника в курінь.
Розсердилася дуже Гася,
Що не піймався їй дідок,
І так сльозами розлилася,
Що аж товстий курінь промок.
На мене гримнула бабуся:
«Тривай, старий ласун, тривай!
Колись застукаю, діждуся...» —
І потяглась кудись за гай.
От вам і загадка знайшлася:
То так, то сяк — і догоджу,
Хто ж вона справді, тая Гася?
Як не вгадаєте — скажу.

Що ж то за баба, Гася тая?
Невже не можна розгадать?
То, діти, *хмара дощовая*,—
Не гріх і бабою прозвать.
Буває, скрізь все літо ходе,
А іноді нема й нема;
Раз добре зробить, раз нашкоде,
Радість і плач — їй все дарма.

[1891]

Постійна адреса: http://ukrlit.org/hlibov_leonid_ivanovych/bula_sobi_babusia_hasia